

Art. 44. W ciągu 1 roku od dnia wejścia w życie ustawy właściwe rady naukowe, rady wydziału lub senaty uczelni — na wniosek osób zainteresowanych lub z urzędu — mogą wystąpić do Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej do Spraw Kadr Naukowych, a po dniu 31 grudnia 1990 r. do Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych o wznowienie postępowania w sprawach, w których Centralna Komisja Kwalifikacyjna do Spraw Kadr Naukowych wydała decyzję odmawiającą zatwierdzenia uchwały rady jednostki naukowej w sprawie nadania stopnia naukowego lub negatywną opinię co do przedstawienia kandydata do tytułu naukowego.

Art. 45. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie, nie dłużej jednak niż do dnia 31 marca 1991 r., pozostają w mocy przepisy dotychczasowych aktów wykonawczych, jeżeli nie są sprzeczne z jej przepisami.

Art. 46. Traci moc ustawa z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz.U. z 1985 r. Nr 42, poz. 202, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 oraz z 1989 r. Nr 29, poz. 154 i Nr 34, poz. 183).

Art. 47. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*

387

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 września 1990 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia.

Na podstawie art. 298 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych obowiązków i uprawnień pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia (Dz. U. Nr 51, poz. 326) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych w zakładach służby zdrowia wynosi:

1) na stanowiskach:

- a) pracowników medycznych, na których jest wymagane posiadanie tytułu lekarza, lekarza dentystry, magistra farmacji lub innego tytułu równorzędnego,
- b) techników dentystrycznych, uprawnionych techników dentystrycznych, techników farmaceutycznych, faszowaczek, kontrolerów sanitarnych, statystyków medycznych, rejestratorów medycznych, sekretarek medycznych i opiekunek dziecięcych z wykształceniem pedagogicznym,
- c) logopedów i instruktorów gimnastyki leczniczej,
- d) pracowników ekonomicznych i administracyjnych,
- e) pielęgniarek, położnych, techników medycznych, salowych oraz noszowych w jednostkach (komórkach) organizacyjnych zapewniających całodobową opiekę nad pacjentem

— 7 godzin 35 minut na dobę i 40 godzin przeciętnie na tydzień;

2) pracowników zatrudnionych przy stosowaniu źródeł promieniowania jonizującego, w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych, fizykoterapeutycznych, histopatologicznych, cytodiagnostycznych, anatomopatologicznych, medycyny sądowej lub prosektoriach — 5 godzin na dobę i 26 godzin 15 minut przeciętnie na tydzień;

3) pracowników niewidomych, zatrudnionych na stanowiskach wymagających kontaktu z pacjentami — 6 godzin na dobę i 31 godzin 30 minut przeciętnie na tydzień;

4) pozostałych pracowników — 8 godzin na dobę i 42 godziny przeciętnie na tydzień.

2. W miesięcznym okresie rozliczeniowym czas pracy nie może przekroczyć liczby godzin wynikającej z pomnożenia normy dobowej czasu pracy określonej w ust. 1 przez liczbę kalendarzowych dni roboczych, z wyłączeniem dodatkowych dni wolnych od pracy, niedziel i świąt wolnych od pracy, przypadających w danym miesiącu.”

2) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Przez pracowników, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 2, rozumie się pracowników, do których podstawowych obowiązków należy:

1) w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych:

- a) stosowanie w celach leczniczych i diagnostycznych źródeł promieniowania joni-

- zującego, a w szczególności wykonywanie zabiegów, asystowanie lub wykonywanie czynności pomocniczych przy tych zabiegach, obsługiwanie aparatów rentgenowskich lub innych aparatów wytwarzających promieniowanie jonizujące bądź wykonywanie czynności zawodowych przy chorych ze źródłami promieniotwórczymi,
- b) prowadzenie badań naukowych z zastosowaniem źródeł promieniowania jonizującego,
- c) dokonywanie pomiarów dozymetrycznych związanych z działalnością, o której mowa pod lit. a) i b);
- 2) w zakładach fizykoterapeutycznych — przebywanie w pomieszczeniach zakładu (pracowni) i kontrolowanie bezpośrednio techniki stosowanych zabiegów lub samodzielne wykonywanie zabiegów;
- 3) w zakładach histopatologicznych i cytodiagnostycznych — odczytywanie i interpretacja badań lub laboratoryjne przygotowanie odpowiednich preparatów;
- 4) w zakładach anatomopatologicznych i medycyny sądowej oraz prosektoriach:
- wykonywanie sekcji zwłok,
 - wykonywanie badań patomorfologicznych i toksykologicznych,
 - pomoc przy wykonywaniu sekcji zwłok oraz badań patomorfologicznych i toksykologicznych,
 - pobieranie narządów i tkanek ze zwłok.”,
- 3) w § 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Pracownik określony w § 2 ust. 1 pkt 1 pod lit. a)—c) w przypadkach uzasadnionych potrzebami zakładu pracy może być zatrudniony, za swą zgodą, w wymiarze do 8 godzin na dobę i 42 godziny przeciętnie na tydzień.”,
- 4) w § 4 w ust. 1 wyrazy „pkt 5” zastępuje się wyrazami „w ust. 1 pkt 1”,
- 5) po § 6 dodaje się § 6a w brzmieniu:
- „§ 6a. 1. W ramach tygodniowej normy czasu pracy logopedów i instruktorów gimnastyki leczniczej przeznaczają się 6 godzin na podnoszenie kwalifikacji zawodowych i na przygotowanie do zajęć w zakładzie pracy lub poza nim.
2. Za pracowników określonych w ust. 1 uważa się pracowników mających:
- wyższe studia pedagogiczne i przeszkolenie w zakresie logopedii,
 - wyższe wykształcenie w dziedzinie wychowania fizycznego ze specjalizacją w zakresie rehabilitacji,
 - średnie wykształcenie pedagogiczne i przeszkolenie w zakresie logopedii,
 - średnie wykształcenie w zakresie wychowania fizycznego.”;

6) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Czas pracy pracowników wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. e) może być przedłużony do 10 godzin na dobę w granicach normy czasu pracy dla miesięcznego okresu rozliczeniowego.

2. Czas pracy pracowników wymienionych w ust. 1, zatrudnionych w bloku porodowym,

operacyjnym, zespole reanimacyjnym, w izbie przyjęć, w stacji pogotowia ratunkowego lub w zespole pomocy doraźnej może być przedłużony do 12 godzin na dobę, w granicach normy czasu pracy dla miesięcznego okresu rozliczeniowego.

3. W przypadkach uzasadnionych warunkami i organizacją pracy kierownik zakładu pracy może czas pracy pracowników wymienionych w ust. 1 przedłużyć za ich zgodą do 12 godzin na dobę w granicach normy czasu pracy dla miesięcznego okresu rozliczeniowego.

4. Za pracę w godzinach nadliczbowych oprócz normalnego wynagrodzenia przysługuje dodatek w wysokości określonej w art. 134 Kodeksu pracy, z tym że:

1) łączna liczba godzin nadliczbowych odpłatnych z dodatkiem 50% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania pracownika w okresie rozliczeniowym nie może przekraczać liczby godzin wynikających z pomnożenia liczby przepracowanych dni roboczych przez dwa,

2) za pracę przekraczającą równocześnie dobową normę czasu pracy i normę czasu pracy ustaloną dla okresu rozliczeniowego przysługuje dodatek tylko z jednego tytułu,

3) pracownikowi, który za przepracowane niedziele i określone w odrębnych przepisach święta będące dniami wolnymi od pracy nie otrzymał w ciągu miesiąca w zamian dni wolnych od pracy, przysługuje za każdą godzinę pracy w niedziele lub święto dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania,

4) pracownikowi, który w zamian za pracę w dniu wyznaczonym dla niego w harmonogramie jako dzień wolny od pracy nie otrzymał dnia wolnego w innym wyznaczonym z góry terminie, przysługuje za każdą godzinę pracy w tym dniu, oprócz normalnego wynagrodzenia, dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia wynikającego z jego osobistego zaszeregowania.

5) pracownikowi, o którym mowa w ust. 2 i 3, za pracę przekraczającą 12 godzin na dobę przysługuje dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania,

6) za pracę przekraczającą normę czasu pracy dla miesięcznego okresu rozliczeniowego, wykonaną w granicach norm dobowych określonych w ust. 1—3, przysługuje dodatek w wysokości 50% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania.

5. Rozkład czasu pracy powinien być stosowany na podstawie harmonogramów pracy ustalanych dla miesięcznego okresu rozliczeniowego, określających dla poszczególnych pracowników dni i godziny pracy oraz dni wolne od pracy.

6. Pracownikowi, który z powodu urlopu, choroby lub innych usprawiedliwionych przyczyn nie wykorzystał dnia wolnego od pracy, udzielonego w zamian za pracę wykonaną na polecenie kierownika zakładu pracy w dniu wyznaczonym dla niego jako dodatkowy dzień wolny od pracy, udziela się dnia wolnego od pracy w innym terminie albo — na jego wniosek — wypłaca wynagrodzenie w wysokości określonej w ust. 4 pkt 4.

7. Norma czasu pracy ustalona dla miesięcznego okresu rozliczeniowego ulega zmniejszeniu w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika o taką liczbę godzin, jaką pracownik miał zgodnie z harmonogramem przepracować w dniach tej nieobecności.”;
- 7) w § 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Pracownikowi określonymu w § 15 ust. 1 — w razie niezapewnienia mu odpowiedniego mieszkania — zakład pracy może przyznać miesięczny zryczałtowany ekwiwalent pieniężny z tytułu najmu mieszkania w następującej wysokości:
- 1) dla osoby samotnej — 25% minimalnej stawki miesięcznej uposażenia zasadniczego dla I kategorii zaszeregowania w tabeli stawek, obowiązującej w zakładach społecznych służby zdrowia,
 - 2) dla osoby mającej rodzinę — 50% minimalnej stawki miesięcznej uposażenia zasadniczego, o którym mowa w pkt 1.”;
- 8) w § 18 w ust. 1 po wyrazach „magister farmacji” dodaje się wyrazy „magister analityki medycznej”, a po wyrazie „uposażenia” — wyraz „zasadniczego”;
- 9) § 19 i 20 otrzymują brzmienie:
- „§ 19. 1. Za długoletnią pracę pracownikom przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości:
- 1) 75% miesięcznego wynagrodzenia — po 20 latach pracy,
 - 2) 100% miesięcznego wynagrodzenia — po 25 latach pracy,
 - 3) 150% miesięcznego wynagrodzenia — po 30 latach pracy,
 - 4) 200% miesięcznego wynagrodzenia — po 35 latach pracy,
 - 5) 300% miesięcznego wynagrodzenia — po 40 latach pracy.
2. Ustalanie okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasady jej obliczania i wypłacania regulują ogólnie obowiązujące przepisy.
3. Pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości:
- 1) jednomiesięcznego wynagrodzenia po 10 latach pracy,
 - 2) dwumiesięcznego wynagrodzenia po 15 latach pracy,
 - 3) trzymiesięcznego wynagrodzenia po 20 latach pracy.
4. Okres pracy uprawniający do odprawy ustala się według zasad obowiązujących przy ustalaniu dodatku za wysługę lat.
5. Odprawę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.
- § 20. 1. Pracownicy medyczni zatrudnieni w jednostkach przemysłowej służby zdrowia i w żłobkach przy zakładach pracy w dniu wejścia w życie rozporządzenia, uprawnieni do korzystania z branżowych przywilejów, zachowują te uprawnienia w dotychczas otrzymywanej wysokości kwotowej.
2. Pracownicy zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia, korzystający z ulg przy przejazdach państwowymi środkami komunikacji, zachowują nadal to uprawnienie.”;
- 10) użyte w rozporządzeniu w odpowiednim przypadku wyrazy „Minister Komunikacji” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „Minister Transportu i Gospodarki Morskiej”, wyrazy „Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych” — wyrazami „Minister Pracy i Polityki Socjalnej”, a wyrazy „Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia” — wyrazami „właściwe ogólnokrajowe organizacje związkowe”.
- § 2. Nagroda jubileuszowa z tytułu 20 lat pracy, o której mowa w § 1 pkt 9, przysługuje pracownikom, którym okres ten upływa poczynając od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
- § 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

388

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 września 1990 r.

w sprawie utworzenia w sądach apelacyjnych wydziałów pracy i ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 17 § 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1990 r. Nr 23, poz. 138, Nr 34, poz. 198 i Nr 53, poz. 306) zarządza się, co następuje:

§ 1. W Sądach Apelacyjnych w: Białymstoku, Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Rzeszowie,

Warszawie i Wrocławiu tworzy się wydziały pracy i ubezpieczeń społecznych (sądy pracy i ubezpieczeń społecznych).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1990 r.

Minister Sprawiedliwości: *A. Bentkowski*